

литѣ слизали отъ небето съ пѣсни да славятъ раждането Му. Когато порасло, Детето учело хората да се обичатъ. Но злитѣ голѣмци на оная страна се боели, че народътъ нѣма вече да ги слуша, ако трѣгне следъ чудния Човѣкъ. Затова Го убили.

Когато старецътъ разказваше на сбранитѣ деца, сребърнитѣ звънчета по гранкитѣ звънтѣха, а златнитѣ птички пѣха. Децата слу-

шаха — и имъ се струваше, че отъ небето слизатъ и сега ангели, които славятъ съ пѣсни раждането на чудното Дете.

○ Елхицата сжщо слушаше. И ней се струваше, че вижда ангелитѣ. Дори когато се събуди на сутринята, тя се огледа — да види, не е ли още въ оня хубавъ далеченъ градъ, кждето ставатъ такива чудни нѣща. Но около нея бѣше студено. Престарѣлитѣ борове гледаха къмъ небето, отдето падаха меки бѣли парцали, и си шѣпнѣха нѣщо. Не се чуваше никаква пѣсенъ. Ледътъ стѣгаше брѣговетѣ на поточето и прехвърляше надъ него сребъренъ мостъ.

Единъ день изгрѣ слънце надъ планината. Снѣгътъ почна да се топи. Отъ скалитѣ затекоха къмъ тѣснината надолу весели порои. Тѣ пѣха, подскачаха и се губѣха подъ наболата тревица. Сребърниятъ мостъ се бѣше изгубилъ.

Елхицата издигна своя зеленъ връхъ и се огледа наоколо. На мѣстото, кждето стърчеше преди време борчето, се бѣ показала кждрава трева. Елхицата разбра, че е сама — и че ще остане завинаги сама. Братчето ѝ не ще се върне. Вѣтърътъ не се вестяваше вече. Той се бѣ изгубилъ нѣкъде надалекъ, по други планини — по-високи. Нѣмаше кой да дойде — да ѝ каже нѣщо за борчето.

Гората се раззеленяваше отъ день на день. Нацѣфтѣха билки, дървеса и цвѣтя: диви сливи, овчарски босилекъ, теменужки, игличина, гороцвѣтъ. Дойдоха момчета и момичета да бератъ цвѣтя. Надъ полето,